

Proje Çocuklar

– HüseyinDURAK · 01 Ekim 2017

Hepimiz yarış halindeyiz aslında birbirimizle. Kim daha güzel arabaya binecek, kimin yalısı daha güzel, kimin mutfağı daha geniş? Şimdilerde bu yarışa çocukları da sürükledik malesef. Kimin çocuğu daha akıllı, hangimizin ki İngilizce den daha yüksek not almış gibi bir sürü şey de bu yarışın bir bileşeni oldu artık.

"Eskiler çocuklarını övmeyi abes bellerlerdi" derdi büyükannem; herkes bir şekilde şikayet eder, mızızlanır çocuğundan ama içten içe de gurur duyar, belli etmezmiş. Şimdiyse tam tersini yapıyoruz galiba. Uluorta büyük bir keyifle bahsediyoruz aldığı yüksek notlardan, öğretmenin bizimle paylaştığı gururlandıran yorumlardan. Son model arabamızın özelliklerinden bahseder gibi bahsediyoruz böyle olunca;

-Efendim yorulduğumu anlayınca, şöyle bir silkeliyor koltuk,

-O da birşey mi? Telefonuma mesaj gönderiyor arızası olduğunda.

Onlar proje çocuklar artık. Onlar misketi kayb olduğunda annesiyle birlikte arayan çocuklar değil, komşu çocuğuyla barıştırılmaya götürülen, saatlerce ayna karşısında saçları örülen çocuklar değil. Onlar babasının dizinin dibinde bir masal kitabını gülerek okuyan çocuk değil, saatlerce annesiyle kırlarca dolaşan ama hiç derslerinden bahsetmeyen çocuk değiller malesef.

Onlar en iyi okullarda okutulan, en iyi öğretmenler tarafından eğitilen, her ihtiyacı önceden karşılanan ve kendisinden de çok az bir karşılık! (çok yüksek başarı) beklenen çocuklar. Onlar kurulmuş birer makineler. Onlar son model aracımız. Yağını, benzinini en iyi markadan alacağız onlar da bize en iyi konforu sunacaklar. En iyi sürüş keyfini yaşatacaklar.

Onlar komşunun çocuğuyla bozuştukları için ağlayamazlar, onlar anneleri gibi süslenmek istemezler, duvar kağıdını yırtmak, duvarı boyamak, ders çalışmak yerine tableti sıkıştırıp oynamak isteyemezler. Ve onlar tırnaklarını da yiyemez, parmak ememez gece altlarına asla kaçırılmazlar. Sonra korkmak da neymiş? ("Mutlaka bir sorun var bu çocukta.") Hadi bakalım en iyi psikoloğa.

İşin garibi herkes yakınıyor aynı şeyden. Ağzımızı yaya yaya ("çocukları yarış atı yapıyorlar canım, yazık kızancıklara"). Benim oğlum arkadaşlarından şikayet ederken şöyle bir durumu paylaşmıştı bana: Kime sorsam hiç çalışmadığını söylüyor sınava diyordu. Halbuki biliyorum ki elefon, tablet elinden almış ailesi habire ders çalışıyormuş. Yalan söylüyorlar diyordu. - Peki sen ne diyorsun diye sorduğumdaysa;

- E ben de öyle yapıyorum doğal olarak diyordu. (Sanırsınız evde on saat masa başında geçiriyor :))

Biz de böyle yapıyoruz yarış atı olduklarında şikayet ederken. Sanki karşı tarafa şunu demek istiyoruz. Sen çok çalıştırma da bizim çocuk öne geçiversin.

Hasılı artık yapmayalım bunları. Toplum içinde başarılarından bahsedip durmayalım. Şişirmeyelim çocuğumuzu. Gece korkup altını ıslattığından bahsedelim. Arkadaşından dayak yiyip günlerce üzülduğünden, çalışıyor numarası yapıp kandırdığından, dolaptan izli gizli muhallebi aşırıldığından bahsedelim. Ve bunlardan bahsederken içimizde "iyi ki yapıyor" mutluluğu doğsun ve anlatırken bile özleyelim o güzelim çocuklarımızı.

En iyi öğretmeni aramayalım biraz en güven veren en kucaklayan, yanlışını en güzel şekilde ona söyleyen öğretmeni arayalım. Bahçesinde en güzel oyunları oynayacağı okulları arayalım. Ki düşünler, dizlerini kanatsınlar, biz de masuzcuktan kızmış gibi yapalım bir de göz kırpalım. Bir daha dikkat diyelim sonra; oynarken düşme...

Zihninde yeşeren fıdan, ruhundaki ölü tomurcuklardan olmasın...